ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **N. D. M.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem S. K. Neumana 2052/0, Varnsdorf, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2020, čj. CPR-8528-4/ČJ-2019-930310-V242, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 11. 2020, čj. 64 A 6/2020-36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 1. 2019, čj. KRPC-37758-96/ČJ-2017-020023, bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce (dále „stěžovatel“) podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a byla stanovena doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok. Proti rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém žalovaná rozhodla tak, že jej zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Následně podal stěžovatel u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu proti rozhodnutí žalované, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl.

[3] Krajský soud uvedl, že se žalovaná zabývala zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Dostatečně se zabývala vztahem stěžovatele s rodinnými příslušníky na str. 9 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná zjistila, že matka stěžovatele pobývá na území ČR od roku 1998, otec od roku 2007 a sestra od roku 2003. Stěžovatel oproti tomu žil v domovské zemi až do roku 2016, tj. do svých 30 let. Lze tedy pochybovat o pevnosti rodinných vazeb. O sloučení rodiny se ani stěžovatel, ani jeho rodiče nikdy nepokusili. Žalovaná zohlednila i to, že stěžovatel od roku 2016 do roku 2018, tedy v době, kdy pobýval v ČR, nebydlel s žádným členem rodiny. Až od září 2018 je stěžovatel evidován na stejné adrese jako jeho rodiče a sestra. Rozhodnutím o správním vyhoštění proto nebudou zásadně přetrhány vazby stěžovatele s jeho rodiči a sestrou, a to i s přihlédnutím k délce zákazu vstupu na území (1 rok). S těmito závěry se krajský soud plně ztotožnil. Správní orgány totiž nezpochybnily, že správním vyhoštěním k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele dojde. Zhodnotily však, že tento zásah je omezen časem jednoho roku, což je doba odloučení, kterou mohou příslušníci stěžovatelovy rodiny překonat, neboť již v minulosti absolvovali mnohem delší odloučení, a to i v době, kdy byl stěžovatel ještě dítě a pobýval ve Vietnamu bez matky jen s otcem a sestrou. Správní orgány dostatečně zhodnotily též zdravotní stav stěžovatele, možnosti vycestovat zpět do rodné země, či dokonalou znalost rodného jazyka a věk, do kterého stěžovatel žil ve své zemi. Stěžovatel sám uvádí, že nepracuje a je v ČR finančně závislý na svých rodičích. Nemá tak na území ČR žádné ekonomické závazky. Krajský soud proto shledal rozhodnutí žalované za plně přezkoumatelné ve vztahu k otázce možného zásahu do života stěžovatele podle § 174a zákona o pobytu cizinců.

[4] Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, krajský soud uvedl, že správní orgány dostály své povinnosti zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Stěžovateli byla dána opakovaně možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohl v tomto smyslu i předložit důkazy. Ten však při výsleších odmítal vypovídat a poměrně obecné a strohé informace o svém soukromém a rodinném životě sděloval pouze písemně. Správní orgány tak přihlížely ke konkrétním okolnostem případu. To, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, ještě neznamená, že tím porušily základní zásady správního řízení. Správní orgány si obstaraly vlastní podklady pro rozhodnutí, zejména výpisy z cizineckého informačního systému, podstatné listiny a rozhodnutí z předchozích správních řízení, závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, zprávu o aktuální bezpečnostní situaci ve Vietnamu a další. Na základě těchto skutečností vystavěly závěr o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Krajský soud shledal opatřené poklady dostatečnou oporou pro uložení správního vyhoštění.

[5] Krajský soud k argumentaci aktuální pandemickou situací uvedl, že mu není známo, že by nebylo možné vycestovat ze země. Stěžovatel je občanem Vietnamu, lze tak předpokládat, že mu bude návrat do vlasti, i přes určitá bezpečnostní opatření k zamezení

šíření epidemie, umožněn (např. karanténa). Stejně tak mohou za stěžovatelem do země původu přicestovat jeho rodinní příslušníci za účelem jeho návštěvy.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[6] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, podle jejího obsahu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel namítá, že krajský soud nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a zároveň zatížil napadený rozsudek nezákonností, neboť jej nepřesvědčivě zdůvodnil. Ve správním řízení byl zásadním způsobem porušen § 3 správního řádu. Správní orgán nedostál své povinnosti podle § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je povinen bez jakýchkoliv návrhů zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Rovněž byly porušeny zásady správního řízení obsažené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jelikož správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily jeho oprávněné zájmy. Krajský soud se nevypořádal se všemi žalobními námitkami, resp. stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým bylo toto vypořádání provedeno. Nesouhlasí se závěrem krajského soudu a správních orgánů, dle kterého rozhodnutím o vyhoštění nebude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, resp. že takový zásah nebude zásahem nepřiměřeným. Postup správních orgánů byl nesprávný a vydaná rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna, a tudíž jsou nepřezkoumatelná. Žalovaná a posléze i krajský soud bagatelizovaly skutečnost, že stěžovatel má na území ČR celou svoji rodinu. Matka, otec i sestra zde mají legální pobyt. Ze strany stěžovatele se jednalo o nelegální pobyt pouze v rozpětí pár hodin, kdy měl stále v řízení žádost o zaměstnaneckou kartu. To měly správní orgány i krajský soud řádně zohlednit. Správní orgány nedostály požadavkům uvedeným v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nucené opuštění republiky se s ohledem na zavedenou správní praxi (správní orgány vyhoštěným cizincům prakticky neumožňují návrat do ČR) téměř jistě změní v opuštění trvalé. Stěžovatel je osobou trestně bezúhonnou. Legalizace pobytu mu nebyla lhostejná, neboť jak je známo, dávno před příchodem do ČR si podal žádost o vydání zaměstnanecké karty. Do Vietnamu se navíc v současnosti nedá téměř vůbec dostat, neboť nejsou komerční a ani repatriační lety.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah kasační stížnosti považuje úvodem za nutné připomenout, že kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozsudku krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána. Stěžovatel v kasační stížnosti je povinen vymezit rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít a konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského

soudu. Povinností stěžovatele tudíž je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s jeho rozhodnutím nebo bez dalšího rekapitulovat námitky obsažené již v žalobě. Obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje rozsah a způsob vypořádání kasačních námitek ze strany Nejvyššího správního soudu.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval vytýkanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud napadený rozsudek nepřesvědčivě zdůvodnil a že se nevypořádal se všemi žalobními námitkami. K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek.

[12] Nejvyšší správní soud se v obecné rovině k nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou, případně opomene-li krajský soud přezkoumat jednu ze žalobních námitek.

[13] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že tato námitka důvodná není. Krajský soud se zabýval namítanou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí. Vypořádal námitky směřující do nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a zabýval se jeho rodinnou situací. Rovněž vyvrátil tvrzení, dle kterého bylo u stěžovatele opakovaně zjištěno, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl, proč není argumentace stěžovatele rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 Azs 174/2014-41, přiléhavá. Krajský soud se rovněž zabýval namítaným porušením § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Vyjádřil se k stěžovatelem tvrzené nemožnosti jeho rodiny vycestovat za stěžovatelem do země původu s ohledem na současnou pandemickou situaci ve světě. Opomenuta nezůstala ani námitka nepřiměřenosti uloženého opatření.

[14] Z rozsudku je zároveň zřejmé, jakými úvahami se krajský soud při posuzování věci řídil, odůvodnění rozsudku je srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj patrné, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal a přistoupil k posouzení dalších kasačních námitek stěžovatele.

[15] Stěžovatel předně namítá porušení § 3 správního řádu ve správním řízení, neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, s čímž bezprostředně koresponduje porušení § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož byl správní orgán povinen bez jakýchkoliv návrhů zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i

ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Tím byly porušeny i zásady obsažené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

[16] Nejvyšší správní soud nepřešel bez povšimnutí, že stěžovatel shodnou námitku navíc podrobněji rozvedenou a doplněnou o odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu uplatnil již v žalobě. Krajský soud se touto námitkou zabýval v bodech 46 a 47 napadeného rozsudku (blíže viz rekapitulaci v bodě [4] tohoto rozsudku). Stěžovatel v kasační stížnosti proti závěrům krajského soudu nijak nebrojí a pouze zcela obecně opakuje porušení některých ustanovení správního řádu, aniž by konkrétně rozvedl, v čem jejich porušení spočívá. Nejvyšší správní soud podotýká, že není jeho úkolem za stěžovatele domýšlet, v čem konkrétně spočívalo porušení výše zmíněných ustanovení správního řádu, nebo proč jsou závěry krajského soudu ohledně této otázky nesprávné. Stěžovatel takto zcela obecně formulovanou námitkou nevymezil rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu, který může přezkoumat napadený rozsudek krajského soudu pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že tato námitka nesplňuje náležitosti kasačního bodu a je pro svoji obecnost neprojednatelná (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[17] Rovněž v tvrzení, že je stěžovatel osobou trestně bezúhonnou a že mu legalizace pobytu nebyla lhostejná, neboť před příchodem do ČR si podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, nelze spatřovat projednatelnou kasační námitku. Nejvyššímu správnímu soudu totiž není zřejmé, jaké skutkové či právní závěry krajského soudu měly být tímto tvrzením zpochybněny.

[18] Stěžovatel dále namítá, že nelegálně pobýval na území pouze v rozpětí pár hodin, kdy stále probíhalo řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu, což měly správní orgány i krajský soud řádně zohlednit. Rovněž poukázal na to, že se do Vietnamu navíc v současnosti nedá téměř dostat z důvodu nedostatku komerčních a repatriačních letů. Nejvyšší správní soud k těmto námitkám uvádí, že stěžovatel v žalobě nenamítal, že by probíhalo řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu v době, kdy pobýval na území ČR neoprávněně, a ani nenamítal, že by se nemohl vrátit do Vietnamu z důvodu nedostatku leteckého spojení zapříčiněného současnou pandemií nemoci Covid-19. K probíhající pandemii v žalobě pouze namítl, že *„[s]právní orgány pochybily, když důkladně nezjistily reálné možnosti vycestování rodiny za žalobcem v zemi původu, kdy je taková cesta finančně velice nákladná, a logisticky těžce proveditelná i s ohledem na současnou pandemii koronaviru po celém světě.“* Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel tyto námitky neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Jsou proto nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud navíc podotýká, že ze správního spisu neplyne, že by řízení o zaměstnaneckou kartu probíhalo a stěžovatel to netvrdil nejen v řízení před krajským soudem, ale ani v řízení před správními orgány.

[19] Nejvyšší správní soud se dále zabýval nesouhlasem stěžovatele se závěrem krajského soudu a správních orgánů o přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel v tomto směru rovněž namítá, že správní orgány nedbaly požadavků stanovených v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že podstatná část žalobní argumentace stěžovatele se zabývala právě přiměřeností zásahu do

jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění zabýval obšírně v bodech 37 až 44 napadeného rozsudku (její shrnutí viz bod [3] tohoto rozsudku), ve kterých rovněž posoudil, zda jsou závěry žalované o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele přezkoumatelné a správné (viz rekapitulace v bodě [3] tohoto rozsudku). Jestliže krajský soud žalobní námitky stěžovatele poctivě vypořádal, bylo na stěžovateli, aby v kasační stížnosti uvedl, z jakého důvodu považuje závěry krajského soudu za nesprávné. Jak již Nejvyšší správní soud totiž uvedl v bodě [10] tohoto rozsudku, stěžovatel musí v kasační stížnosti zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36).

[20] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že námitky stran přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele nelze projednat, neboť nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu, a jsou tak nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nejedná se totiž o pouhé setrvání na jiném názoru, ale o nereagování na výslovně vypořádanou žalobní argumentaci krajským soudem.

[21] Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů v otázce zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, přezkoumal Nejvyšší správní soud tato rozhodnutí a souhlasí s krajským soudem, že nepřezkoumatelná nejsou. Jak správní orgán I. stupně, tak i následně žalovaná totiž uvedly, z jakých konkrétních důvodů rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele nebude nepřiměřeně zasahovat do jeho soukromého a rodinného života. Nedostatkem důvodů proto netrpí.

[22] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou námitku, dle které žalovaná a posléze i krajský soud bagatelizovaly skutečnost, že stěžovatel má na území ČR celou svoji rodinu. Žalovaná i krajský soud vzaly tuto skutečnost řádně v úvahu. Dospěly proto také k závěru, že k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele rozhodnutím o správním vyhoštění dojde. Shledaly však, že tento zásah bude přiměřeným ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že by tuto skutečnost jakkoliv zlehčovaly.

[23] Co se týče námitky, dle které se nucené opuštění ČR s ohledem na zavedenou správní praxi téměř jistě změní v opuštění trvalé, Nejvyšší správní soud uvádí, že rozhodnutím o správním vyhoštění byla stěžovateli stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Po uplynutí této doby bude stěžovateli vstup umožněn za předpokladu, že bude disponovat příslušným právním titulem, jenž ho ke vstupu na území některého z členských států Evropské unie bude opravňovat. Je proto liché tvrzení stěžovatele, že se vyhoštění změní bez dalšího v

trvalé opuštění ČR. Rovněž nelze souhlasit s tím, že by existovala správní praxe, na základě které by správní orgány neumožňovaly dříve vyhoštěným cizincům vstup na území ČR. Jednak stěžovatel neuvedl, v jakých obdobných případech k tomuto postupu ze strany správních orgánů mělo dojít, jednak je třeba zdůraznit, že správní orgán je povinen podle § 2 odst. 1 správního řádu postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Jestliže by stěžovatel splnil podmínky pro vstup a pobyt na území ČR, pak by mu byl návrat do ČR umožněn bez ohledu na to, že byl v minulosti z území správně vyhoštěn.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Ze shora uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[25] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2021

Petr Mikeš
předseda senátu